

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017 și a sentinței Judecătorei Dubăsari din 09 noiembrie 2016, declarat de către condamnată

Amarantu Lilia Xxx, născută la xxxxxxxxxxxx, originară s. Xxxxxx r-nul Xxxxxxx, domiciliată s. Xxxxxx r-nul Xxxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 05.11.2015-09.11.2016
2. instanța de recurs: 26.12.2016-24.01.2017

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Dubăsari din 09 noiembrie 2016, Amarantu Lilia Xxx a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, echivalentul a 12.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

2. Potrivit sentinței, Amarantu L. la 13.09.2015, în jurul orei 22.30, deplasându-se din direcția stației PECO „Goiana Petrol” spre s. Ustia, r-nul Dubăsari, pe drumul central, conducând mijlocul de transport de model „Toyota Prado”, cu n/î XXXXXXX, la intrarea în localitate, a fost stopată de către colaboratorii ISAS al SST și AR a IP Dubăsari, aflați în exercițiul funcției, unde în urma discuției, ultima fiind suspectată de întrebuintarea băuturilor alcoolice, colaboratorii poliției rutiere i-au propus să treacă examenul medical în vederea stabilirii faptului consumului de alcool, care inițial a refuzat efectuarea testului la aparatul „Drager Alcotest”, după care fiind îndreptată la Spitalul raional Criuleni, a refuzat repetat prelevarea probelor biologice, fapt confirmat prin procesul-verbal nr. 259 din 14.09.2015.

Acțiunile lui Amarantu L. au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal, *refuzul, sau eschivarea conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.*

3. Împotriva sentinței au declarat recurs ordinar inculpata și avocatul său, Tatarciuc V., prin care au solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri

potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie admisă cererea privind aplicarea amnistiei și să fie încetat procesul penal în privința lui Amarantu L.

În motivarea recursului au invocat:

- sentința de condamnare nu este întemeiată și motivată;
- prima instanță fiind părtinitoare, nu a apreciat probele în corespundere cu art. 101, 27 Cod de procedură penală și a respins argumentele martorilor fără nici un temei legal;

- instanța nu a apreciat faptul, că în depozițiile martorilor Vataman A. și Doni V. sunt neconcordanțe, urmând a fi apreciate critic;

- lipsesc ca probe procesul-verbal de examinare a automobilului lui Amarantu L. și procesul-verbal de examinare la fața locului;

- inculpata Amarantu L. a fost bătută și maltrată, ce se confirmă prin raportul de expertiză;

- sentința de condamnare a inculpatei este bazată pe presupuneri, fără a fi apreciat faptul că nu Amarantu L. era inițiatorul semnării refuzului cu privire la prelevarea probelor biologice, dar polițistul Sandu R. și medicul Brânza I., însă necătând la astfel de probe, inculpata a recunoscut vina pe deplin și se căiește sincer în cele întâmplate, iar prima instanță în astfel de condiții neîntemeiat nu a aplicat actul de amnistie;

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, a fost respins ca nefondat recursul declarat și menținută sentința fără modificări.

5. În motivarea soluției instanța de recurs a menționat, că necătând la faptul că inculpata în cadrul instanței de judecată și-a recunoscut vina parțial, vinovăția ei de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, se confirmă prin declarațiile martorilor Sandu R., Doni V., Vataman A., Racu A., Popescu I., Jabinschi N., Brânză M. și prin materialele cauzei, și anume: informația telefonică din 14.09.2015, (f.d. 6 v. I); raportul agentului constatator nr. RAP 01 009893 din 14.09.2015 (f.d. 7 v. I); procesul-verbal privind înlăturarea de la conducerea vehiculului din 14.09.2015, a lui Amarantu L. (f.d. 8 v. I); procesul-verbal nr. 259 din 14.09.2015, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, potrivit căruia Amarantu L. a scris personal că refuză de expertiza medicală (f.d. 14-15 v. I); copia ordonanței procurorului Gherb V. din 30 septembrie 2015 privind refuzul în pornirea urmăririi penale în baza plângerii lui Murgu P., Clementov M., Clementov N., Amarantu L. (f.d. 102-103, v. I); copia ordonanței procurorului Russu S. din 27 octombrie 2015 privind respingerea plângerii lui Murgu P., Clementov M., Clementov N., Amarantu L. asupra ordonanței din 30 septembrie 2016 (f.d. 104-105, v. I); copia ordonanței procurorului Russu S. din 24 septembrie 2015 privind sancționarea lui Clementov M. în baza art. art. 335 alin. (2), 336 Cod contravențional (f.d. 108, v. I); copia ordinului de încasare a numerarului nr. 113780644 din 29 septembrie 2016 privind achitarea de către Clementov M. a amenzii în sumă de 1.000 lei (f.d. 109, v. I).

Instanța de recurs a apreciat critic declarații martorilor Clementov N., Murgu P. și Clementov M., deoarece ele nu corespund adevărului și sunt date în scopul de a o exonera pe inculpată de răspunderea penală, fiind rude cu aceasta, soră, soț și respectiv

cumnat, mai mult ca atât fiind combătute de celelalte probe evaluate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care demonstrează cu certitudine vinovăția lui Amarantu L. în comiterea infracțiunii imputate.

Instanța de recurs a reținut, că de facto, inculpata își recunoaște vina în comiterea infracțiunii încriminate, însă a apreciat critic afirmațiile ei potrivit cărora, nu a refuzat, împotriva sau eschivat de la testarea alcoolică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul examenului medical, deoarece ele nu corespund adevărului și sunt date în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, deoarece sunt combătute de celelalte probe apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, și care demonstrează cu certitudine vinovăția lui Amarantu L. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal. Mai mult ca atât, inculpata la data de 21 septembrie 2016, în instanța de recurs a depus o cerere prin care a solicitat încetarea procesului penal pe motivul intervenirii amnistiei, unde prin înscris autentic a recunoscut pe deplin vina în comiterea infracțiunii încriminate.

Cu referire la cererea inculpatei de a-i aplica Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova și încetarea procesului penal pe motivul intervenirii actului de amnistie, instanța de recurs a indicat, că prima instanță justificat a considerat această cerere ca fiind nefondată și pasibilă de a fi respinsă.

Totodată, instanța de recurs a specificat, că potrivit învinuirii înaintate și materialelor cauzei penale infracțiunea săvârșită de Amarantu L. a fost depistată de către colaboratorii ISAS SST și AR a IP Dubăsari, respectiv nu a existat autodenunțul inculpatei, de asemenea, nu a fost constatată nici căința sinceră a acesteia, astfel la urmărirea penală, cât și în cadrul examinării cauzei, nu a recunoscut deloc vina, a susținut, că nu a condus automobilul în seara zilei de 13 septembrie 2015, nu a declanșat nici o altercație cu agenții de circulație care au stopat-o și că polițiștii i-au înscenat totul cu scopul de a estorca bani de la ea. Chiar și referitor la procedura efectuării testării la spital, Amarantu L. nu a fost deloc sinceră, declarând, că polițiștii o forțau să-i fie prelevat sânge, deși martorul Brânză M. a declarat, că polițiștii nu au nici o treabă cu prelevarea probelor și este exclus faptul ca să fie admisă testarea forțată.

În opinia instanței de recurs, circumstanțele menționate atestă faptul, că căința inculpatei nu este una sinceră, iar recunoașterea parțială a vinei (de fapt ea nu a recunoscut totalmente fapta descrisă în ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu, însă doar aceea că a refuzat prelevarea probelor semnând procesul-verbal în acest sens), spunând totodată, că nu ea a condus mijlocul de transport, a fost făcută doar cu scopul eschivării de la aplicarea sancțiunii penale. Mai mult ca atât, chiar din cererea de recurs declarată împotriva sentinței se întrevește, că inculpata nu recunoaște vina.

În asemenea circumstanțe, instanța de recurs a considerat că în privința inculpatei nu poate fi aplicată Legea nr. 210 din 29.07.2016 și încetat procesul penal în privința acesteia din motiv, că în speță nu este întrunită condiția căinței active a inculpatei, nu a

existat autodenunțul acesteia, din care motiv prima instanță corect a respins cererea inculpatei de aplicare a Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova și încetarea procesului penal.

La fel, instanța de recurs a reținut, că în speță nu sunt aplicabile nici prevederile art. 55 Cod penal, iar pedeapsa numită lui Amarantu L. este legală și întemeiată.

6. Hotărârile judecătorești, sânt contestate cu recurs în anulare de către condamnată, prin care solicită casarea acestora, cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată amnistia și să fie încetat procesul penal.

În motivarea recursului în anulare, se conțin aceleași argumente ce au fost indicate și în recursul ordinar. Subsidiar, autoarea invocă că sentința și decizia instanței de recurs nu sunt întemeiate și motivate, instanța de recurs nu a verificat temeinicia hotărârii primei instanțe și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor indicate în cererea de recurs, totodată nu s-a examinat din care considerente unele probe au avut prioritate, iar altele nu au fost luate în considerație.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea recursului în anulare, deoarece nu se încadrează în prevederile art. 453 Cod de procedură penală, astfel cererea trebuie să cuprindă conținutul și motivele recursului cu menționarea cazurilor prevăzute în art. 453 Cod de procedură penală și cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate, invocând circumstanțele concrete, considerate ca un viciu fundamental, cu indicarea normelor legale care prevăd drepturile și libertățile pretinse a fi încălcate. Lucrul efectuat de instanțele de judecată este guvernat de principiul lucrului judecat și pentru redeschiderea procesului nu sunt prezente temeuri prevăzute de art. 4 din Protocolul 7 al Convenției Europene.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispozițiilor art. 456 Cod de procedură penală, recursul în anulare fiind supus unei verificări prealabile judecării în fond a acestuia, astfel că, instanța de recurs este obligată să îndeplinească actele procedurale preparatorii și să examineze admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în conformitate cu prevederile art. 431 și 432 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de judecată, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, raportat la prevederile art. 6 pct. 44) al aceluiași Cod, art. 4§2 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care

un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Prevederile pct. 44) art. 6 Cod de procedură penală determină ca *viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată* o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Reieșind din prevederile legale menționate, Colegiul reiterează că una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezenței erorii de drept, comise la judecarea cauzei, ce cade sub incidența noțiunii de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

În cauza supusă judecării, se constată că, deși, autorul recursului în anulare nu a specificat concret, ce drept garantat de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova, de alte legi naționale, ca noțiune de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente ar afectat hotărârea atacată și ca eroare admisă de către instanțele judecătorești, însă Colegiul întrevode semnalarea încălcării art. 6§1 al Convenției – dreptul la un proces echitabil și anume „motivarea hotărârilor”, prin faptul că: instanțele nu s-au pronunțat asupra argumentelor invocate în recursul ordinar declarat, iar sentința și decizia nu sunt motivate.

Din studiul lucrărilor dosarului, în viziunea instanței de recurs în anulare, prin argumentele invocate în sensul menționat, autorul de fapt își exprimă dezacordul cu constatarea vinovăției condamnatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, cu modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele de judecată în prezenta speță, modalitatea de motivare a hotărârilor adoptate de către prima instanță și recurs ordinar, și cu neaplicarea Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia.

Așadar, obligația de motivare a hotărârilor judecătorești face parte din setul de garanții stabilit pentru existența unui proces echitabil. Conform jurisprudenței CEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și oferă posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs (*Suominem c. Finlandei* (2003) § 37, *Kuznețov și alții c. Rusiei* (2007) § 85).

Din textul recursului ordinar declarat de către inculpată și avocatul acesteia, precum și din textul recursului în anulare rezultă, că aceștia nu sânt de acord cu condamnarea ultimei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, deoarece instanțele nu au apreciat probele în corespundere cu art. 101, 27 Cod de procedură penală și au respins argumentele martorilor fără nici un temei legal.

Prevederile art. 417 Cod de procedură penală, stipulează ce trebuie să cuprindă decizia instanței de apel, iar dispoziția alin. (3) art. 435 Cod de procedură penală,

stipulează că în ordinea procedurii de recurs ordinar *adoptarea deciziei și întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art. 417 și 418, care se aplică în mod corespunzător.*

Analizând legalitatea hotărârilor atacate pe baza materialelor cauzei prin prisma prezenței viciilor fundamentale invocate de recurentă, Colegiul penal reține că instanța de recurs, corect a menținut hotărârea primei instanțe prin care a fost constatată vinovăția condamnatei în comiterea infracțiunii imputate, fiind dovedită prin cumulul de probe administrate în cauză, motivându-și argumentat soluția adoptată, inclusiv menționate în pct. 5 al prezentei decizii, fiind adoptată în corespundere cu prevederile normelor procesual penale menționate supra, care reglementează ce trebuie să cuprindă hotărârea instanței de recurs.

Prin urmare, Colegiul consideră că instanța de recurs prin hotărârea adoptată întemeiat a susținut soluția adoptată de prima instanță, în prezența cumulului de probe administrat la caz și apreciate în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală. Hotărârile contestate, cuprind răspunsuri prin ce s-a manifestat vinovăția condamnatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, ultima conducând mijlocul de transport de model „Toyota Prado”, cu n/î XXXXXXX, fiind suspectată de întrebuințarea băuturilor alcoolice, a refuzat efectuarea testului la aparatul „Drager Alcotest”, după care fiind îndreptată la Spitalul raional Criuleni, a refuzat repetat prelevarea probelor biologice, fapt confirmat prin declarațiile martorilor Sandu R., Vataman A., Racu A., Popescu I., conform cărora Amarantu L. a refuzat categoric să treacă testarea alcoolscoptică, declarații care sunt în coroborare cu restul probelor acumulate în cauză. De asemenea, instanțele de fond și recurs just au stabilit, că reieșind din procesul-verbal nr. 259 din 14.09.2015, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, Amarantu L. a scris personal că refuză de expertiza medicală. Nu în ultimul rând, instanțele de judecată, prin hotărâri, au oferit răspunsuri din care considerent au apreciat critic declarațiile martorilor Clementov N., Murgu P. și Clementov M., astfel fiind corect indicat, că declarațiile acestora sunt date cu scopul exonerării lui Amarantu L. de la răspundere penală, aceștia fiind rude cu ultima: soră, soț și cumnat.

De menționat este și acel fapt că, cerința de motivare a hotărârilor judecătorești adoptate nu impune obligația de a se referi la fiecare argument înaintat de către părți și a prezenta un răspuns detaliat acestora (*a se vedea Van de Hurk c. Olandei (19 aprilie 1994) și Burg c. Franței*). Modul în care obligația de a aduce motive se aplică în funcție de natura deciziei și trebuie stabilit în lumina circumstanțelor cauzei (*Ruiz Torija c. Spaniei și Hiro Balani c. Spaniei, hotărâri din 09 decembrie 1994, și Helle c. Finlandei, hotărâre din 19 decembrie 1997*).

Totodată, ce ține de dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, Colegiul penal menționează că asemenea critici nu pot constitui temei de recurs în anulare, deoarece aprecierea probelor ține de starea de fapt a cauzei, iar instanța de recurs în anulare examinează cauza numai sub aspectul reparării erorilor de drept comise la

judicarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată.

Nu poate fi reținut ca întemeiat nici argumentul condamnatei, precum că a fost bătută și maltrată, fapt ce se confirmă prin raportul de expertiză, la acest aspect Colegiul penal reține, că prin ordonanța Procurorului raionului Dubăsari, Russu S. din 27 octombrie 2017, a fost respinsă plângerea lui Amarantu L., Murgu P., Clementov M. și Clementov N. împotriva ordonanței din 30 septembrie 2015 de refuz în pornirea urmăririi penale, pe faptul că colaboratorii de poliție i-au înjurat și forțat fizic. Astfel, în ordonanța în cauză se menționează, că vătămarile corporale depistate pe corpul lui Amarantu L. era posibil să fie cauzate în timpul când ultima opunea rezistență colaboratorilor de poliție, se împotriva fizic acestora de a îndeplini cerințele legale de a-i urma spre automobilul de serviciu al poliției, inclusiv în momentul urcării în acesta, astfel temeiurile invocate în plângere nu s-au confirmat.

La fel, este nefondată și ultima critică din recurs, referitor la faptul că neîntemeiat nu a fost aplicat actul de amnistie, deoarece a recunoscut vina pe deplin și se căiește sincer în cele comise.

Astfel, în ședința primei instanțe, Amarantu L. a depus cerere cu privire la aplicarea în privința ei a dispozițiilor Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, prin care a solicitat încetarea în faza de judecare, a cauzei penale pornită în baza art. 264¹ alin. (3), în legătură cu adoptarea legii sus menționate.

Prima instanță a respins ca neîntemeiată cererea condamnatei privind aplicarea amnistiei, menționând că aceasta nu întrunește criteriile stabilite la art. 1 din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, astfel nu a manifestat căința activă în cadrul procesului penal.

Potrivit art. (1) alin. (1), (4) al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova „(1) Prezenta lege se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art. 2-9, 11 și 12”

În acest punct de analiză, este relevant de a preciza, că înainte de a aplica actul amnistiei față de inculpat, instanța urmează să determine dacă acesta a manifestat căința activă față de fapta infracțională comisă.

Alin. (2) al art. 1 din Legea nr. 210 stipulează expres, că căința activă a persoanei se determină, în conformitate cu criteriile stabilite la art. 57 din Codul penal al Republicii Moldova nr. 985-XV din 18 aprilie 2002.

Din conținutul art. 57 Cod penal, trebuie de înțeles că liberarea de răspundere penală, în legătură cu căința activă, este posibilă numai în cazul în care sunt întrunite

următoarele criterii: persoana s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau a reparat în alt mod prejudiciul pricinuit de infracțiune.

Astfel, reieșind din textul legii precitat, se conchide că pentru aplicarea amnistiei față de persoanele inculpate, este suficient să fie întrunite cel puțin unul dintre criteriile enumerate supra.

Judecarea cauzei penale la solicitarea inculpatului în procedura simplificată reglementată de art. 364¹ sau art. 509 Cod de procedură penală, sau în cazul recunoașterii integrale a vinovăției se consideră contribuire activă la descoperirea infracțiunii.

Se notează, că în cazul când nu s-a cauzat vreun prejudiciu, instanța poate aplica prevederile art. 2 din Legea nr. 210, numai dacă inculpatul a manifestat căință activă prin autodenunțare sau prin contribuire activă la descoperirea infracțiunii (care include: judecarea cauzei penale în procedura prescrisă de art. 364¹ sau art. 509 Cod de procedură penală sau în cazul recunoașterii integrale a vinovăției).

Colegiul penal reține, că instanțele de judecată just au reținut faptul, că Amarantu L. nu a recunoscut vina, deoarece a susținut că nu a condus automobilul în seara zilei de 13 septembrie 2015, nu a declanșat nici o altercație cu agenții de circulație care au stopat-o și că polițiștii i-au înscenat totul cu scopul de a estorca bani de la ea. Chiar și referitor la procedura efectuării testării la spital, Amarantu L. nu a fost deloc sinceră, declarând, că polițiștii o forțau să-i fie prelevat sânge, deși martorul Brânză M. a declarat că polițiștii nu au nici o legătură cu prelevarea probelor și este exclus faptul ca să fie admisă testarea forțată.

Reieșind din cele menționate în raport cu materialele cauzei Colegiul penal consideră corectă concluzia instanțelor de fond și recurs, precum că căința inculpatei nu este una sinceră, iar recunoașterea parțială a vinei (de fapt ea nu a recunoscut totalmente fapta descrisă în ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu, însă doar aceea că a refuzat prelevarea probelor semnând procesul-verbal în acest sens), spunând totodată, că nu ea a condus mijlocul de transport, a fost făcută doar cu scopul eschivării de la aplicarea sancțiunii penale, mai mult ca atât, chiar din conținutul cererii de recurs și recurs în anulare se întrevede că Amarantu L. nu recunoaște vina.

Din acest punct de vedere, Colegiul penal conchide, că just a fost respinsă cererea lui Amarantu L. privind aplicarea amnistiei, deoarece ultima nu întrunește criteriile stabilite la art. 1 din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

La fel, de menționat este și acel fapt că principiul securității raporturilor juridice, consfințit în articolul 6 din Convenție, cere *inter alia* ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatările lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*a se vedea în acest sens hotărârea Brumărescu vs România din 28 octombrie 1999*), iar potrivit dispozițiilor art. 4§2 din Protocolul 7 CEDO, redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, poate fi efectuată,

dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sânt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

La caz, instanța de recurs în anulare atestă, că hotărârea contestată nu este afectată de nici un viciu fundamental, fiind conformă prevederilor legale și această hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă capătă putere de lucru judecat, ce produce o cauză de împiedicare a pornirii, continuării, judecării cauzei penale ori redeschiderii acesteia, deoarece în esență motivele invocate de către recurentă în recursul în anulare declarat, au constituit anterior obiect de examinare, fiind verificate, iar instanțele de fond și recurs corect le-au apreciat și au adoptat hotărâri motivate, expuse în prezenta decizie, nefiind încălcate careva drepturi ale condamnatei, inclusiv dreptul la apărare.

Așadar, în speța dată, Colegiul penal constată că la examinarea prezentului recurs în anulare, nu s-au constatat erori de drept comise de către instanța de recurs, ce ar indica la existența unui viciu fundamental în cauză și ar afecta hotărârea irevocabilă, iar existența unei alte păreri asupra aceleiași probleme nu poate servi temei pentru reexaminarea cazului.

Având ca reper cele expuse mai sus, se impune inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către condamnată ca fiind vădit neîntemeiat, cu menținerea hotărârilor atacate ca fiind legale și întemeiate.

9. În conformitate cu art. 456 alin. (1) și (3), 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului în anulare împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, declarat de către condamnată **Amarantu Lilia Xxx**, în cauza penală în privința acesteia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 31 mai 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie